

CONSELL NACIONAL DEL PSC
Discurs de José Montilla
Barcelona, 27 de gener de 2007

Bon dia companys i companyes, amics i amigues,

Aquest Nadal l'atemptat d'ETA a la T-4 ha trencat una esperança, una il·lusió compartida. ETA ha tornat a posar fi bruscament al camí de la pau.

Tots els que hem posat confiança en el camí de diàleg hem sofert una decepció. Però ara més que mai cal reafirmar la unitat dels demòcrates en la condemna de la violència i el rebuig de la intolerància.

José Luís Rodríguez Zapatero va fer el que havia de fer, el que ja es contemplava en el Pacte d'Ajuria Enea, el que va fer Felipe González, el que va fer Aznar.

Aquest mesos de treva i aquests anys sense morts són una estació en el viatge implacable cap a la desaparició d'ETA. Un camí que no renunciarem a fer cercant la unitat dels demòcrates de què obsessivament es demarca el PP. Un PP que va iniciar aquest legislatura amb un resultat electoral mal paït, i que s'ha instal·lat en la crispació amb l'intent d'acabar com sigui amb el govern socialista.

Primer ho ha fet intentant justificar les seves mentides del 11-M donant pàbul a fantasmagòriques trames que lligaven delinqüents habituals, comandos d'ETA i xarxes radicals islàmiques. De fet encara continuen, irreductibles en el seu deliri.

Van continuar amb una exasperació irracional durant el debat del nostre Estatut fomentant irresponsablement l'odi cap els catalans a la resta d'Espanya. No ho oblidem !!

I han continuat la seva estratègia “de acoso y derribo” durant la treva d’ETA, no oferint cap complicitat al govern i qüestionant permanentment la seva actuació. Una incoherència que han culminat aquest dies desmarcant-se de la manifestació de condemna de l’atemptat, després d’haver-se manifestat tantes vegades quan no hi havia atemptats. Una actitud que culminen amb el radical rebuig del nou acord antiterrorista proposat pel President i recolzat per tots la resta de partits polítics.

El PP ha esborrat la responsabilitat institucional del seu diccionari polític. Durant aquesta legislatura ha qüestionat les regles de la convivència democràtica, qüestionant la legitimitat dels resultats electorals, trencant el consens amb el que s’ha construït l’Estat de les Autonomies durant 25 anys, i dinamitant la unitat dels demòcrates contra el terrorisme.

Una deslleialtat institucional permanent que té també exemples patètics, com la obsessió per gravar al President d’algun líder del PP. La seva audàcia, la seva absència de límits i de responsabilitat només té antecedents a la legislatura 1993-96.

L’actitud del PP és dolenta pel país i els ciutadans ho saben.

Però com diu la dita “en temps convulsos no fer mudança”. El govern de l’Estat ha de continuar aprofundint els eixos bàsics de la seva política: consolidant el creixement econòmic i de l’ocupació; reforçant l’Estat del Benestar; continuant el camí d’ampliació de drets; completant la reforma de l’Estat de les Autonomies; i refermant el paper d’Espanya a Europa i al món.

Una Europa que amb prop de 500 milions de ciutadans i vint-i-set països requereixen noves regles de funcionament que reforcin la capacitat de les institucions de la Unió.

Ja ho sabíem, i ara hem constatat a on ens ha conduït el rebuig de la

Constitució a França i Holanda. A la paràlisi política, al debilitament de l'europeisme, a l'afebliment d'Europa. Però això no ens ha de fer perdre confiança en el projecte europeu; ben al contrari, ens ha d'esperonar per donar-hi un nou impuls. La presidència alemanya de la UE apunta alguns elements d'esperança.

Necessitem una Europa amb eines adients per la presa de decisions, amb veu respectada al món, capdavantera d'un model social cohesionador, defensora d'uns valors ancorats a la democràcia i els drets humans; i promotora d'una política energètica i mediambiental sostenible.

Això ho ha entès i ho ha defensat amb tenacitat en Josep Borrell durant la presidència del Parlament Europeu que ha finalitzat aquest gener. Un Parlament que caldrà reforçar i donar major protagonisme per construir una veritable ciutadania política europea.

Una ciutadania europea que també ha d'avançar de la mà dels partits. En aquest sentit és molt positiva la iniciativa del Partit Socialista Europeu per obrir el seu funcionament i organització als militants socialistes mitjançant l'afiliació personal i directa. Us encoratjo a implicar-vos activament en la construcció del projecte socialista a escala europea.

Però també us vull parlar del camí fet pel nou govern de Catalunya, que aquest proper dilluns haurà complert els seus primers dos mesos.

El primer que li demano al meu govern és que un principi guï sempre la seva actuació. Em refereixo a l'exigència de QUALITAT.

Darrere d'aquest concepte hi son presents un conjunt de criteris que orienten l'acció governamental. M'estic referint a:

- La valoració del impacte pressupostari present i futur.
- El compliment del criteri d'eficiència en l'ús del recursos públics,

- l'avaluació prèvia dels seus efectes directes i indirectes, sobre els ciutadans i les seves activitats
- la consideració del criteri de subsidiarietat –és a dir potenciant la proximitat, potenciant els governs locals-
- l'acreditació del interès que justifica l'actuació del govern o l'aprovació de nova legislació
- l'exigència en el funcionament dels serveis públics
- i la responsabilitat dels gestors públics davant del govern i els ciutadans

Aquest són alguns dels criteris que guiaran l'acció del govern de Catalunya i que configuren el que entenc com a QUALITAT en els serveis, inversions, regulacions i normes que proveeix la Generalitat de Catalunya. Per què el primer orgull d'un govern és l'eficàcia en l'execució de les seves decisions. Us vull assenyalar algunes de les actuacions més significatives d'aquest darrers dos mesos – que en termes legislatius recull bona part de projectes inacabats durant el passat mandat-:

- Com l'aprovació del projecte de Llei de Serveis Socials, normativa clau per garantir la universalització del dret als serveis socials.
- el projecte de llei del Consell de la Cultura i les Arts, resultat d'un llarg debat i consens amb el sector cultural.
- El projecte de llei del dret a l'habitatge, que tracta de forma integral tot els aspectes que afecten a l'accés a l'habitatge, i que més enllà de les simplificacions interessades dóna resposta a noves realitats com l'assetjament immobiliari, la subocupació, la sobreocupació o la degradació del immobles.
- L'aprovació del projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut, imprescindible per a la reorganització del ICS sota els criteris de simplificació organitzativa, descentralització territorial i autonomia dels centres.
- L'aprovació del projecte de Llei de Contractes de Conreu amb

l'objectiu de preservar l'actual sòl agrícola.

- El projecte de llei de l'Institut de Seguretat de Catalunya
- El projecte de llei de l'obra pública
- El projecte de llei de creació del Memorial Democràtic
- El projecte de Llei de creació de l'institut Català Internacional per la pau.
- I el projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de turisme.
- Pel que es refereix a l'esforç inversor s'han aprovat partides per la construcció d'habitatges de lloguer per a joves a la Ciutat de la Justícia; les inversions en tres centres educatius (Berga, Barcelona i Sant Carles de la Ràpita); la construcció de quatre centres d'atenció a les persones discapacitades i vuit nous equipaments per a la gent gran; les inversions per la posada en marxa de 10 nous òrgans judicials, o les inversions per posar en marxa serveis sanitaris en línia –com la recepta electrònica i la cita mèdica per internet-.
- S'ha posat en marxa la quarta convocatòria de la llei de barris que generarà 200 milions d'euros d'inversió en una quinzena més de barris.
- I també hem aprovat la gratuïtat, per als usuaris habituals, dels peatges del Túnel del Cadí, l'accés de Mollet, l'accés d'Alella i les Fonts.

Cal explicar de forma permanent l'actuació del govern i encoratjo tot el partit a fer-ho, malgrat les dificultats i l'actuació d'alguns grups polítics que desitgen l'enfrontament. Els agradaria que la baralla i la confrontació entre nosaltres i amb el govern de l'Estat fos la norma de cada dia. En la seva desorientació confonen el soroll amb la gesticulació, i el cercar el titular fàcil amb la defensa dels interessos de Catalunya.

Al llarg d'aquesta legislatura desplegarem curosament les previsions estatutàries. Ho farem cercant el consens. Ho farem respectant les previsions

temporals que marca el propi Estatut. Però no ho farem amb preses, per què ens importa encara més el “com” que el “quan” del desplegament estatutari -ja coneixem prou bé el resultat de traspassos negociats precipitadament.

Un desplegament estatutari que ja ha començat. Aquesta setmana hem aprovat el projecte de llei de creació de l'Agència Tributaria de Catalunya, òrgan gestor dels impostos propis i cedits, i que constitueix el punt de partida per a creació abans d'agost de 2008 del consorci tributari amb l'Estat.

Al llarg d'aquest primer trimestre aprovarem i enviarem al Parlament la Llei de creació del Consell de Garanties Estatutàries previst al nou Estatut, i la nova Llei del Govern que regularà la seva organització, funcionament i atribucions. D'altra banda impulsarem d'acord amb el govern de l'Estat la constitució de les comissions bilaterals previstes a l'Estatut:

- La comissió bilateral Generalitat-Estat
- La comissió mixta d'affers econòmics i fiscals
- I la comissió d'infraestructures

Com diu l'Estatut són comissions intergovernamentals, que donaran comptes al Parlament. Totes elles es constituïran al llarg d'aquest primer trimestre de l'any.

No són comissions per desplegar l'Estatut exclusivament, ni molt menys: la seva funció és conduir la relació bilateral entre els dos governs en molts temes que no són de desenvolupament estatutari, sinó de relació intergovernamental. Per exemple: el seguiment de la política europea i l'acció exterior; deliberar sobre la programació de la política econòmica; o informar sobre la delimitació d'espais naturals o l'emplaçament d'infraestructures i equipaments de titularitat estatal a Catalunya. Cal més rigor, s'ha de llegir l'Estatut, el seu article 183, el 141, el 144, i el 149. Especialment aquells que opinen i pontifiquen des del desconeixement més profund, ancorats en prejudicis o des d'actituds sectàries.

Precisament per què no és la funció de cap de les comissions previstes a l'Estatut, he ofert la creació del Consell per l'impuls i el seguiment del desplegament estatutari al líder de l'oposició aquesta setmana, en la primera presa de contacte que estic fent amb els partits de l'oposició.

Però aquesta legislatura també haurà de donar resposta a tres desafiaments claus que vaig anunciar al discurs d'investidura: immigració, habitatge i R+D+i. En tots aquest àmbits he ofert un ampli acord a l'oposició que s'haurà de concretar a partir dels contactes amb els grups de l'oposició –aquest dijous he començat amb Artur Mas-.

No us puc dir encara amb seguretat quina serà l'actitud definitiva de CiU. Tinc dubtes de que hagin paït ja les conseqüències de les eleccions de novembre. Com els atemorits mariners clàssics oscil·len entre Escila i Caribdis, **CiU oscil·la entre la demagògia sobre els túnels de l'AVE i la responsabilitat en el consens antiterrorista.**

Segurament fins després de les eleccions municipals no ho sabrem.

Unes eleccions previstes pel proper 27 de maig i que omplen el contingut i el sentit polític del Consell Nacional d'avui.

Com bé sabeu, si alguna cosa defineix el socialisme català és la seva vocació municipal. Ho hem dit moltes vegades. Nosaltres hem fet del municipalisme el nostre primer senyal d'identitat, la nostra bandera. El municipalisme vol dir una cosa molt senzilla: que ens mirem les coses, les problemàtiques i les possibles solucions, des de baix, al costat de la gent, en favor de les persones, trobant respostes concretes, properes, des del territori.

Perquè és en l'àmbit local on es certifica si les polítiques funcionen o no, si van en la bona direcció o no. I, per tant, són els ajuntaments els primers en conèixer les inquietuds i les preocupacions dels ciutadans.

Per això els socialistes sempre hem reivindicat que els governs locals tinguessin reconegudes majors competències, més capacitat d'interlocució i un finançament adequat i suficient.

Els socialistes hem fet sempre bandera de la subsidiarietat; la dreta, en canvi, ha preferit més aviat uns ajuntaments subsidiaris, políticament perifèrics, uns òrgans principalment administratius. Com ara, que sembla que els ajuntaments sols els interessin en la mesura que poden erosionar el govern de Catalunya o que suposin una manera de recuperar el terreny polític perdut.

Des del Partit dels Socialistes de Catalunya penso que podem estar molt orgullosos i satisfets del camí recorregut des del 1979 fins ara. Orgullosos per la immensa obra feta i la enorme transformació i millora dels nostres pobles i ciutats. I satisfets perquè les reivindicacions històriques del municipalisme progressista estan incorporades en el nou Estatut.

Un Estatut que reconeix i protegeix l'autonomia dels municipis, els garanteix els recursos necessaris per assumir les noves competències i serveis; i estableix el Consell dels Governos locals.

Ara disposem, doncs, d'una nova realitat jurídica i institucional que permet desplegar les potencialitats dels governs locals. Al costat d'això, hi ha també una realitat política en els governs que fa possible avui una sinèrgia entre totes les administracions.

El 2004 us parlava, companyes i companys, de què érem davant una gran oportunitat. En aquests tres anys, aquest triple escenari de governs progressistes -en el món local, a la Generalitat i en el Govern d'Espanya- ha fet possible avenços molt substancials en el terreny de les llibertats individuals i dels drets civils, en el camp del benestar social amb l'atenció a la dependència i la millora de les pensions, en el compromís amb l'educació i el medi ambient o

en el foment de l'economia productiva.

Ara hem de revalidar aquest escenari que ens permet treballar a tots colze a colze, sense malfiances, perquè compartim un mateix model. A la Generalitat ja ho varem fer el passat 1 de novembre, i ben aviat tocarà fer-ho en els governs locals, el proper 27 de maig.

Els socialistes ens hi estem preparant. Hem fet els deures i ara podem presentar-nos a l'examen democràtic de les urnes, de la ciutadania. Estem en disposició d'oferir els millors programes per cada poble i ciutat i també els millors equips per dur-ho a terme.

Com sabeu, el 1979 vam haver de donar resposta a problemes d'una magnitud enorme perquè l'herència del franquisme ens va deixar una realitat social difícil i un entorn urbà desestructurat, desvertebrat, incoherent. L'esforç al llarg de gairebé tres dècades ha estat ingent i la transformació i millora certament extraordinària.

Avui, però, la realitat que nosaltres hem ajudat a canviar també s'ha modificat com a resultat de molts processos, globals i alhora locals. I el resultat és que avui tenim una societat més diversa, més complexa i amb noves necessitats.

En qualsevol cas, nosaltres estem convençuts que només si pensem els reptes que tenim plantejats com a noves oportunitats de progrés per a tothom podrem afermar el model de convivència, de cohesió i de benestar que des del 1979 anem construint als nostres pobles i ciutats.

Ara, les noves realitats socials en obliguen a redoblar esforços en favor d'un seguit de polítiques en favor de:

- La integració social i urbana d'alguns barris
- La millora de la qualitat d'algunes prestacions socials i assistencials bàsiques

- La materialització d'un dret social bàsic com és l'habitatge, especialment per als joves
- El suport a les famílies per atendre la igualtat d'oportunitats, els drets de les dones i la conciliació laboral
- L'aposta decidida per un espai públic de qualitat, compartit amb civisme i gestionat amb autoritat, que afavoreixi la convivència.

Certament l'assoliment d'aquests objectius, i d'altres que seran incorporats en els programes electorals de cadascun dels pobles i ciutats de Catalunya, no depenen exclusivament de l'acció dels governs locals. Però sense ells, sense la seva participació decidida, res de tot això no és possible.

Els socialistes catalans disposem, a més, d'una ciutat referent a Espanya i Europa, Barcelona. Una ciutat que, a la sortida del franquisme, va ser pensada i planificada per Narcís Serra, després projectada amb orgull i ambició per Pasqual Maragall, i transformada cap al segle XXI per Joan Clos.

I que avui lidera en Jordi Hereu, des de l'ambició perquè Barcelona segueixi mirant lluny, però alhora treballant a prop de la gent, sent al costat de les persones i fent de la cohesió social, la convivència i el progrés econòmic els seus pilars majors.

Una Barcelona que ja sabut conjugar la seva potent internacionalització, el dinamisme econòmic i la creativitat cultural, amb una bona qualitat vida, una cohesió social sòlida i un benestar per a totes les persones. Un model de ciutat que ha donat resposta als reptes que havia plantejat el seu ràpid i desordenat desenvolupament durant el s. XX.

Ara en el s. XXI aquesta ciutat reinventada ha d'encarar nous reptes. El seu propi èxit l'ha fet pol d'atracció d'immigració, de turisme, de noves activitats. Una societat que canvia, una societat més complexa i diversa que s'enfronta a noves fonts de desigualtat.

Una ciutat que requereix una nova lectura. Un nous ulls que la mirin i la interpretin. Una nova sensibilitat. Una ciutat que necessita un lideratge que alimenti la seva flama en els inicis del s.XXI.

I aquesta persona, tots ho sabeu, és en Jordi Hereu. Coneixeu la seva empenta i el seu compromís per Barcelona, que ha guiat des de ben aviat el seu compromís polític. El coneixeu, però encara l'heu de conèixer millor.....l'haureu de descobrir.

Avui només us vull dir que en Jordi acull en la seva personalitat i en el projecte que representa els valors més consolidats del projecte barceloní i alhora porta les llavors de la seva transformació.

En Jordi Hereu ha dit: “municipalisme és socialisme a peu de carrer”. Convindreu amb mi que és una definició perfecta, brillant, que alhora ens diu molt sobre ell mateix.

En Jordi és un socialista de cap a peus, molt orgullós de ser-ho, que té les idees molt clares, rigorós, que sap liderar però també compartir un projecte que és col·lectiu.

Aquestes eleccions a Barcelona els socialistes no anem a conservar, anem a guanyar. Per què no tingueu cap dubte, en Jordi Hereu és un candidat guanyador. Cap dels seus oponents té la seva empenta, el seu entusiasme, la seva visió.....ni la seva joventut.

I guanyarem també, per què la ciutat de Barcelona i Jordi Hereu tenen i tindran tot el suport del socialisme català. Té i tindrà tot el meu suport personal i polític.

Endavant Jordi.

Moltes gràcies.